



Egy tragikus baleset után – barátja elvesztette tanítónő édesanyját – rádöbben, hogy egy pedagógust mennyien szeretnek, milyen értékes a munkája. Gyerekkorában arról álmodott, hogy ha nagy lesz, a Haberstumpf villa újra fénykorát éri majd az igazgatása alatt.

Abbahagyhatná a művészetet, megélhetne, nem is rosszul, a hobbijából, a főzésből, vagy folytathatná a szülei pályáját, a vendéglátózást, de amikor a végén, „a leltárnál szembe kell néznem magammal”, akkor nem biztos, hogy csak a pénztől elégedett lenne. Ecseteli a

Varázsecset Egyesület megálmodója, Jakab Hunor

, miért döntött úgy, hogy a képzőművészeti egyetem elvégzése után művészeti tanodát hoz létre Udvarhelyen.



Egy kis felújított kadicfalvi parasztházban beszélgetünk a lelkes fiatalemberrel, miután két, divattervezőnek készülő középiskolás lánynak kiadja az instrukciókat: fessenek tavaszi mintát az A3-as lapra. „Kollázs lesz belőle – amikor megszáradt a festék, ruhát kell tervezniük, majd felöltöztetniük egy papír sziluettet” – magyarázza nekünk, hogy mi történik az asztalnál.

Az épületet rossz állapota miatt le akarták bontani, de megmentette örökségét az enyészettől, és elkezdte felújítani. **Saját kézzel, saját erőből.**

„Amikor a szüleim látták, hogy komolyan gondolom, akkor hívtak szakembert, de addig én szedtem fel például a padlót is” – meséli Hunor.

A falon alig száradt meg a festék,

már tanították is a gyerekeket. Egy garázs is tartozik a házhoz, ott majd kerámiával, szobrászattal fognak foglalkozni. A tavaly novemberben indult [Varázsecset tanodában](#) **jelenleg 13 tanonc sajátítja el a képzőművészet alapjait, vagy tanul zenét**, de bővílni fog az oktatás. A legkisebb diák 6, a legidősebb 65 éves.

Minden oktató a végzettségének megfelelő szakot tanít: festészetet **Jakab Hunor**, zenét **Kusztura Arabella**

, kerámiát, szobrászatot

Fülöp György

, fotót és videót

Lukácsi Lehel

.



Színművészettel is szeretnének foglalkozni, hiszen, mint mondja, Kadicsfalván van egy

parlagon heverő iskolaépület nagy díszteremmel, ahol akár fiatal színészek is oktathatnának. Szóba kerül a balett, ugyanis Udvarhelyen nincs ilyen szintű oktatás (sem), majd a nyári táborokról beszélgetünk.

„Különböző alkotótáborokat szeretnénk szervezni, kint a szabadban, van egy kulcsos ház erre a célra” – tervezget a tanoda vezetője. Egyetemi tanárok előadásai, filmvetítések is szerepelnek a célok között.

Kell ez nekünk?

Mivel nyújtanak többet, mást, mint a kötelező iskolai, avagy a művészeti szakközépiskolai oktatás? – kérdezzük. A lányok segítenek a válaszban: ők heti félórában, azaz kéthetente a zenével váltakozva tanulnak képzőművészetet, és az a félóra is gyakran elmarad a suliban. Művészeti iskolába nem engedték őket, mert a szüleik nem voltak elégedettek az általános ismeretanyag ottani oktatásával.



Aki a képzőművészeti egyetem valamelyik szakára, dizájnrá, divattervezésre, festészetre, szobrászatra stb. készül, annak pótórákra van szüksége a komoly felvételire való felkészüléshez. Ebben is segítünk – folytatja Hunor. Emellett **a hobbiszerűen művészkedni vágyóknak, azoknak, akik ki szeretnék próbálni magukat valamely művészeti ágban**, rajzolni tanulnának, alkotni, is helyet, szakmai irányítást tudnak biztosítani.

„Legszívesebben ingyen tanítanék,

remélem, kapok majd támogatást az egyesület és a kellékek, számlák fedezésére” – feleli,

amikor az anyagiakról kérdezzük. A képzőművészeti kellékek igencsak drágák, egyelőre a saját pénzéből finanszírozza őket, a tanulók is hozzájárulnak egy kisebb összeggel: „a magánórák átlagárának felét sem kérjük el egy kétórás alkalomért” – mondja Hunor.

A nemrég a Merkúr Áruházban nyílt [tiszavirág-életű kiállításból](#) befolyó összeg is a tanodát táplálja. A legénylakásként is szolgáló kis ház másik szobájában további karikatúrákat is felfedezünk. Hunor elárulja, a neki fontosabb személyek rajzai kaptak helyett a falon, azok, akik valamilyen formában

szembe mertek menni a rendszerrel: Tomcsa Sándor, Páll Lajos, Vén Farkas (László János)



Kocka, fej

És karikatúra-rajzolásra megtanítod a diákokat? –kérdezzük Hunort, aki rávágja, hogy addig még sokat kell tanulni, hogy valaki karikírozzon.

Először a tanoncok térlátását fejlesztik, hogy mit jelent a nyitott és zárt kompozíció, formavilágot, **kockalógiát tanítanak nekik. Klasszikus képzőművészeti oktatásban részesülnek a diákok** : a kezdetben a legegyszerűbb geometriai formákkal ismerkednek, majd jöhet a portrézás, aztán a karikatúra.

„Felborítunk egy széket, és azt kell lerajzolni”. S hogy sikerélmény is legyen, a novemberben indult tanoda diákjainak április elsején nyílik majd kiállítása.

A tehetség már a ceruza kezeléséből látszik –

tudjuk meg. Van, akinek van hozzá érzéke, és van, akiből sok munkával jó rajzos lesz, jó szakember, de nem művész.



Elszántság kell, jó ötletek – magyarázza – hiszen például nyugaton már nem is tanítanak rajzolni, sőt, a tanár sem tud rajzolni, elég egy jó ötlet, és művésszé válsz.

„Mi megtanítjuk a gyerekeket rajzolni, mérni, elhelyezni, kompozíciót kialakítani, egy kicsi anatómiát, krokizni (amikor kiáll valaki és gyorsportrét készítenek róla) is szoktak” – mondja, és mutatja a technikát, hogyan kell egy kis képet egy egyszerű technikával szakszerűen kinagyítani.

Művészeti központot Udvarhelyből

Nem bírjuk ki, hogy ne provokáljuk, hogyan látja frissen végzetként, Kolozsvárról hazatérve a székelyudvarhelyi képzőművészeti életet.

Van egy nagyon vékony réteg – véli –, aki nem szakmabeli, de érdeklődik a művészet iránt. Ők minden kiállításon ott vannak, de az átlag udvarhelyi nem érti és nem is érdeklődik iránta. Nem is csoda, hiszen néhány jó kezdeményezést – mint amilyen a Pulzus – leszámítva, nincs, ami felkeltse az érdeklődést.



„Nézzétek meg, milyen építkezések folynak Udvarhelyen. A polgármesteri is hivatalból mik jönnek ki. **Esztétikai hanyatlás van.** Ez is egyik fontos célunk, hogy a fiatalok esztétikai látásmódján is javítsunk. El tudnám képzelni, hogy a várbán kiállítások, performanszok legyenek, Udvarhely egy művészeti központtá váljon” – fogalmazza meg az iskolája küldetését Hunor.

Nincs happening, performansz, kicsit lapos az udvarhelyi művészet. A kultúrához értőknek nincs pénze, a gazdagok meg még nem kaptak rá a művészetek ízére. Érhető, hogy az alkotónak elmegy a kedve a művészkedéstől, ha éheznek – vallja.

Másrészt, ha udvarhelyi művészként megélsz abból, amit csinálsz, akkor utálnak. Akkor vagy igazi művész, ha a kocsmában siránkozol, hogy még egy képet sem adtál el, s valaki meghív egy sörré.